
Bailaba moi pegada a el. Agarrábo polos ombreiros e el a min pola cintura. Cada vez agarrábame máis a el e intentaba achegarme sen que se dera demasiada conta; non quería que o notase. Non quería que notase a miña intención de non separarnos, aínda que aquela canción lenta rematase. Sabía que as miñas amigas estaban pendentes de mir e que nos observaban buscando algo máis ca un baile para meterse comigo e, só para facer que me puxera encarnada, con el. Pero todo saíu ben ata que a canción rematou. Separámonos pese a que eu non o desexaba. O bo chegou naquel momento ou, mellor dito, nos momentos seguintes. Soltoume o van pero foime acariciando os brazos ata chegar a agarrarme as mans; todo iso sen deixar de mirarme ós ollos. Se bailando notaba que me derretía nos seus brazos, cando me mirou fixamente crín que me fallaban as pernas e que ía caer. Mais mantiven o equilibrio. De agarrarme as dúas mans pasou a collerme só unha. Pese a que non quería soltarme del, deixei-me levar. Pasara o que pasara, para min aquilo era maravilloso. Sobre todo cando o recordo. Parecíame que miles de estrelas me facían coxegas e que unha brisa fría me percorría as costas. Era, ou eu críao, fabuloso. Parecía un soño. Non me parecía o que as miñas amigas me contaban: algo xenial que facía subir ás nubes e pensar no que pasaría despois. Para min, sinxelamente, valía o agora, non o despois nin o pensar que ocorrería, senón o agora. Saímos do salón da casa na que se celebraba a festa e dirixímonos á porta principal. Había varios grupos de amigos por alí e un banco de pedra, sen respaldo, baleiro. Conducíume ata alí e sentamos.

Sentei instintivamente porque, realmente, non me imaxinaba que outra cousa poderíamos facer nun banco se non era sentarnos. Unha vez sentados fitámonos e volveu a collerme as dúas mans. Teño que recoñecer que era iso o que máis desexaba nese momento: senti-las súas mans e ver que os seus ollos me miraban só a min. Non pensaba en nada ata que me dei conta que debía ter unha cara de parva que se notaba ata en dez metros de distancia de noite e sen luz. Sorrín imaxinándome. Dereita; púxenme dereita para dar a notar que mantiña o control e que non estaba deixándome levar. El deuse conta da miña tensión e de que debía dicir algo para salva-la situación xa que fora el quen me levara ata alí. Pero non dixo nada; só continuaba fitándome como se estivese a punto de facer algo. Con movementos suaves e precavidos soltoume unha man e colleume o queixo; aínda que máis que collelo foi acariciálo. A continuación, bicoume. Foi un bico especial; dos que só pasan unha vez. O principio só me rozou os beizos cos seus, pero logo fómolos xuntando porque, á parte de deixarme levar, tamén reaccionei; isto debo confesalo: desexaba que me bicara; desexaba aquel bico desde que me agarrou a barbela. Deixamos de bicarnos e mirámonos.

Sorrín, xa que non se me ocorreu outra cousa que facer e, despois de abri-los ollos, porque os pechara, mireino outra vez e el a min. *Vúxenme* sería aínda que cunha expresión case invisible de felicidade, mentres que el sorría abertamente. *Volviame* a sentir nerviosa; volveume aquela sensación de estrelañas e brisa que tanto me gustara. Estaba, como se soè dicir, alucinada. Crín que volveríamos a bicarnos porque me pareceu que ambos o queríamos. Non sei se el quería o mesmo ou non, pero eu si. Estiven a punto de abrazarlle o pescozo e lanza-los meus beizos contra os seus, mais non me arisquei. O máis sensato foi iso: non precipitarme ó que, quizais, estropearía todo o encanto. *Levantouse* e, agarrándome aínda unha man, levantoume suavemente. *Dirixímonos* cara á porta principal da casa e introducímonos no abarrotado salón, no que volvía a soar unha canción lenta. *Por sorte* empezara naquel instante e dispuxémonos a bailar. *Agora* non o agarraba polos ombreiros, abrazábao pola cintura rodeándoo cos meus brazos, cuns brazos temblorosos por causa da excitación que perduraba do bico. Tamén eu era rodeada cos seus brazos pola cintura. Estaba feliz, tranquila e inmensamente emocionada. *Nunca* me sentira tan protexida con ninguén coma con el. *Gozaba* daquel momento como unha nena pequeniña do seu caramelo preferido. *Segundo* nos vían ou nos observaban os demais asistentes da festa crían, ou alomenos eu imaxinábao, que eramos noivos. *Aínda* que non era así, gustábame pensalo.

